

Probodené srdce

Písmo svaté mluví často o srdci člověka. Starý zákon vkládá do úst proroka Jeremiášovi výrok: „Dám vám nové srdce“. Ježíš v evangeliu pronáší: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“.

I naše běžná řeč je bohatá tímto termínem. Říkáme přece *má zlaté srdce*, myslíme na ochotného člověka. Výrokem *má srdce jako kámen* míníme člověka tvrdého, bezcitného. Vyjádřením *srdce mi puká žalem* popisujeme vnitřní trauma. Bytostí *se srdcem na dlani* myslíme přímého, čestného jedince. Mluvou *nosí ho v srdci* sdělujeme má ho rád. Přáním *ze srdce* naznačujeme velkorysost. Označením *má srdce jako zvon* popisujeme vitální, zdravou osobu.

Bible popisuje srdce jako tělesný orgán, též jako střed našeho bytí. Srdce je sídlem našich myšlenek, tužeb, citů a vůle. Zahrnuje tedy celého člověka. Naše nitro je nevypočitatelné; dokážeme milovat až to bolí, vzápětí ale smrtelně nenávidět.

A přece Bůh nechce, abychom nenáviděli. Byli jsme stvořeni, abychom milovali Boha celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. Jed na jazyku, hněv v očích či nenávisť v srdci zraňuje okolí i nás samotné. Abychom nezraňovali dál, byla nám dána pomoc seshora.

Kristus, jehož srdce bylo probodnuto pro naše hříchy, nám naznačuje, jak nepochopitelná je láska Boží k nám. Jed hříchu dopadá na Kristovo srdce. Ježíš je proboden našimi hříchy. A jeho odpovědí nejsou hromy, blesky neb nenávisť, ale pokorné přijetí utrpení. Jako ovce vedená na porážku, ani Kristus nevydal hlasu, když jej katané přibíjeli na kříž. V nesnesitelných bolestech ještě omlouvá tyranu, kteří se zalíbením vtlučkali hřeby Nevinnému. Druhá Boží Osoba neproklíná, nýbrž prosí: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí“. Muž bolesti za nás dobrovolně prolévá svou krev. Vítězí láskou, kterou nikdy zcela nepochopíme.

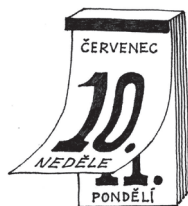
Ježíš nám nabízí nové srdce. Dává svého Ducha, aby v nás přebýval. Jeho probodené srdce je plné života. Nechme se obdarovat

a pak... stane se zázrak, že naše čisté srdce spatří Boha. A to Vám ze srdce přeji.

P. Jan

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

- | | |
|---------------------|-------------------------------------------------------|
| 1. červen – neděle | 9. neděle v mezidobí |
| 3. červen – úterý | Památka sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků |
| 5. červen – čtvrtek | Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka |
| 8. červen – neděle | 10. neděle v mezidobí |
| 11. červen – středa | Památka sv. Barnabáše, apoštola |
| 13. červen – pátek | Památka sv. Antonína z Padovy, kněze a učitele církve |
| 15. červen – neděle | 11. neděle v mezidobí |
| 21. červen – sobota | Památka sv. Aloise Gonzagy, řeholníka |
| 22. červen – neděle | 12. neděle v mezidobí |
| 24. červen – úterý | Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE |
| 28. červen – sobota | Sv. Ireneje, biskupa a mučedníka |
| 29. červen – neděle | Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ |



MALÁ KATECHEZE – Medvěd

Velké a majestátní zvíře, nebezpečný dravec, jindy roztomilá chlupatá kulička. Tato a další přirovnání nás napadnou, pomyslíme-li na medvěda. Tato šelma se pomalu vrací i do našich Beskyd. Ovšem medvěd byl „populárním“ zvířetem již mnohem dříve.

Ve starověku patřilo setkání s rozzuřeným medvědem k nejstrašnějším zážitkům pastýřů. V Řecku naopak zaujímal významné postavení při oslavách bohyně Artemidy, jejíž kněžky bývaly přestrojeny za medvědice.

Starý zákon používá medvěda jako symbol hněvu a zlosti. Zlí chlupci se posmívali holohlavému proroku Eliášovi a za trest je roztrhaly dvě medvědice (2 Kr 2,24).

Den Hospodinova příchodu budou předcházet tresty: Izrael budou

přepadat lev, medvěd a had (Am 5,19). Ve zjevení proroka Daniela představuje medvěd Médskou, u některých biblistů Perskou říši (Da 7,4n).

Nový zákon zmiňuje medvěda pouze ústy sv. Jana v jeho Apokalypse. Když hovoří o protikřesťanském symbolu Římské říše, přirovnává ji k dravé šelmě, jejíž nohy jsou jako tlapy medvěda (Zj 13,1n).

Středověk opět přiřizil vnímání medvěda jako symbolu zla. Například biskupu



Filibertovi se podle legendy zjevil ďábel v podobě medvěda. Ovšem medvěd je i zvířetem dobromyslným a tak také vystupuje jako atribut svatého Havla.

A ne jeden medvěd se dokonce objevil v erbech panovníků.

(podle knihy *Slovník biblických obrazů a symbolů*
zpracoval Lukáš Volný)

SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Agát

Dnešní světec je nositelem pro nás poněkud zvláštního jména. Bývá počítán k tzv. 14 pomocníkům v nouzi a o jeho životě víme většinu informací pouze z legendárních podání.

Narodil se údajně v Kappadokii a byl vysoce postaveným důstojníkem v římském vojsku. Když císař, pravděpodobně Hadrián, nařídil kruté pronásledování křesťanů, Agát mu vypověděl poslušnost a vyznal se ze své víry v Krista. Následovalo to, co bylo v prvních staletích v takových případech vcelku obvyklé. Agát byl mnoha způsoby mučen, ale svou víru nezradil. Nakonec byl rozsápán trnovými větvemi a ukřižován. Dle nejruznějších podání sdílelo s Agátem jeho osud dalších



deset tisíc mučedníků. Za papeže Řehoře XIII. byl Agát zapsán do římského martyrologia (martyr = mučedník).

Tento světec je znázorňován především s atributy odkazujícími na způsob jeho smrti, tedy s trnovou větví, někdy s trnovou korunou na hlavě. Obleden bývá jako římský šlechtic nebo voják a u sebe mívá kříž, palmu, kopí nebo třeba válečnou sekeru. Známe je zejména jeho vyobrazení na okně ve štrasburském dómě.

Svatý Agát je patronem proti strachu ze smrti, při těžkých chorobách, zoufalství, v bezvýchodných situacích a jako pomocník v nouzi.

(Lukáš Volný)

AKTUALITY Z FARNOSTI

- Oslavte s námi Den dětí 1. června v 16 hodin na farní zahradě.
- První svaté přijímání v naší farnosti bude 15. června při velké mši svaté (9.30).
- Ve středu 25. června při dětské mši svaté poděkujeme za uplynulý školní rok.
- Ve dnech 29. 6. až 6. 7. 2008 se uskuteční chaloupka pro ministranty a scholu v Košařiskách.

STRÍPKY

V Ježíšových šlépějích

Chceme se s vámi podělit o prožitek, který podstatně obohatil náš dosavadní život a který vnímáme jako velký dar. Byla to naše jarní pouť do Svaté země – kolébky tří monoteistických náboženství, země prastarých kultur a civilizací a pro nás křesťany především země Ježíše Krista. Každý z nás měl předem o cestě určité představy a všichni se těšili na nové zážitky, ale to, co jsme poznali, se nedá jen tak lehce vypovědět. Přestože již od našeho návratu uplynula delší doba, člověk tím stále žije a nachází se pořád v jakési euforii.

Vidět totiž a dotýkat se autentických míst, kde Pán Ježíš žil a působil, pohládit skály, kde zanechal své stopy, vstoupit při obnově křestních slibů do stejných vod stejné řeky, plavit se po Genezaretském jezeře, kde kráčel po vlnách, políbit místo jeho narození i jeho skalního hrobu, rozjímat v němém úžasu v místech zázraků, jež konal, prožívat s ním slavný vjezd do Jeruzaléma přes Zlatou bránu, sklonit se v pokoře v Getsemanské zahradě, kde se



za nás potil krví, děkovat za jeho smírnou oběť přímo na Golgotě v místě, kde byla zasazena pata jeho potupného kříže, ve Večeradle si uvědomit jeho nejpodstatnější

ustanovení – Eucharistii, svátost smíření, modlitbu Páně, také jeho zjevení po slavném Zmrtvýchvstání... Ano, to všechno si uvědomujeme při čtení Bible, ale něco jiného je číst a něco jiného je vnímat všemi smysly. Před námi se otevřel obraz Božího doteku, zde sestoupila Boží láska.

Pochopili jsme, proč se říká, že Svatá země je páté evangelium. Pochopili jsme, proč se říká: jednou ji navštívit je víc, než stokrát o ní slyšet.



Na každém kroku jsou také vidět památky na dobu ještě starší, svědčící o historii vyvoleného národa, o jeho slávě i útrapách, o životě obyčejných lidí, slavných králů i proroků. A vedle v Sinajské poušti v Egyptě po namáhavém výstupu ve tmě na horu Sinaj jsme si při úchvatném pohledu na vycházející slunce uvědomili, že i dnes, tak jako za doby Mojžíše, je cesta k Bohu sice někdy lopotná, ale zaručně vždycky nese ovoce. Zářící slunce nad skalnatou pouští je symbolickým obrazem Boha, který vstupuje do našeho života vždy znovu a neodbytně. Jen ho přijmout. Izrael – země zaslíbená, plná pamětihodností, neskutečně rozmanitá. Úrodné a malebné pahorky střídají na severu

vysoké hory, směrem k jihu zase rozsáhlé skalnaté pouště, z nichž vystupuje např. pevnost Massada nebo Hora Pokušení, ale také nejníže položené a nejstarší město Jericho či přírodní muzeum Kumrán. Pevnina sousedí hned s třemi moři, voda Mrtvého moře je sedmkrát slanější než vody těch ostatních.

Během naší pouti se nám v hojnosti dostalo úplně všeho – fantastického poznání,

duchovní obnovy, radostné pohody i legrace, turistiky i rekreace – slovem vše jedinečné. Postarala se nám o to cestovní agentura AWER TOUR z Bratislavy a především náš milý průvodce P. Róbert Jáger. Na rozloučenou nám poradil: Toto je iba začiatok púti, treba po nej ísť ďalej.

(Majka Dostálová, Jarka Lasoňová)

Rozhovor s...

děťmi, které v tomto měsíci poprvé přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Každému jsem položila stejné otázky, zde je několik vybraných odpovědí.

Na co se k prvnímu svatému přijímání nejvíc těšíš?

Na to, až budu mít hezké šaty. Na oplátek. Já se těším na to, až přijmu Pána Ježíše do svého srdce. A na to, že to pak budeme oslavovat. Na to, až to budu mít za sebou, protože pak tam bude to jídlo a všechno. Na to, že budu moct chodit ke zpovědi.

Která lidská vlastnost se ti nelíbí?

Když lidé kouří a hází cigarety na zem, mluví sprostě, kradou a pijou. Když se hádají,

křičí po sobě, nemají se rádi a navzájem se odstrkují.

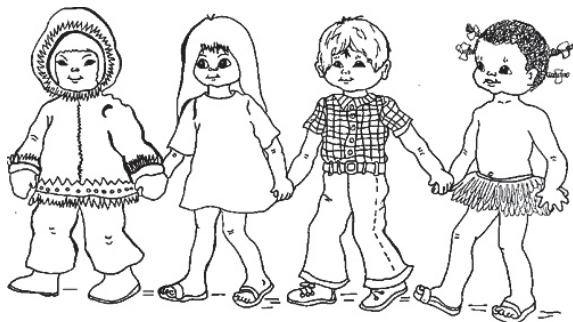
A která se ti naopak líbí?

Když po sobě uklízí odpadky, jsou hodní a pomáhají si.

Která postava, o které jste si v náboženství povídali, se ti nejvíc líbí a proč?

Panna Maria, protože je hodná, je přímluvkyní za nás, odpouští. Je matkou všech. Pán Ježíš, protože je svatý, hodný, je dobrý pastýř, je dveře, je světlo. Protože se za nás obětoval a nesl za nás hříchy. Pán Bůh se mi líbí, protože stvořil svět.

(ptala se Lenka Volná)



OKÉNKO PRO DĚTI



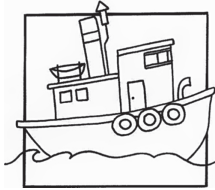
Ahoj,
přeji vám všem a vašim
kamarádům krásný Den dětí.

Červnové pranostiky

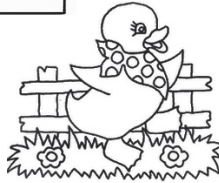
- » Červnové večerní hřmění – ryb a raků nadělení.
- » Medardova kápě čtyřicet dní kape.
- » Svatý Vít dává trávě pít.
- » Když v červnu severní větry vějí, tu se bouřky opozdělí.

Marie Tetourová **Lodka**

Po proudu do dále
loďky se vydaly.
Jenom ta nejmenší
na břehu otálí.



Bojí se parníků,
žraloků, vodníků...
Raději zůstane
na našem rybníku.



Marie Tetourová **Vážka a kačka**

Záviděla vážka kačce,
že ji voda nestudí.
Vlny jako na houpačce
uspí ji i probudí.

Záviděla vážce kačka:
„Má snad křídla ze zlata?
Lítání je pro ni hračka –
– a já jsem tak buclatá.“

Znám je...?

Ptáky najdeme na každém kontinentu, snad v každém státě. Všichni ptáci mají peří, zobák a kladou vajíčka, jejich kosti jsou duté, aby byly lehčí.

- | | | |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| <p>1. Nejvyšší tělesnou teplotu ze všech ptáků má červenka</p> <p>a) 28,3 °C
b) 37 °C
c) 44,6 °C</p> | <p>2. Bělokur horský přežije nejnižší venkovní teplotu</p> <p>a) –40 °C
b) –50 °C
c) –60 °C</p> | <p>3. Divoká husa dokáže letět ve stejné výšce jako vrchol jedné z hor</p> <p>a) Mont Blanc (4 807 m)
b) Aconcagua (6 960 m)
c) Mount Everest (8 847 m)</p> |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

4. Nejmenší vejce klade kolibřík, je velké 12 mm, dospělý váží

- a) 2 g
- b) 15 g
- c) 40 g

5. Pták s nejrychlejší reakcí (dokáže se potopit dřív, než ho zasáhne kulka) je

- a) potáplice lední
- b) pštros
- c) tučňák císařský

6. Když se pštros rozběhne, měří jeho krok až

- a) 2 m
- b) 3m
- c) 4m

7. Zajímavost nakonec, pavouk vodouch stříbřitý si staví hnízdo

- a) na keři z listí
- b) ze stébel trávy
- c) pod vodou z bublin



Řešení: 1c, 2b, 3c, 4a, 5a, 6c, 7c

Určitě znáš tohle podobenství

Deset dívek, třeba jako ty a tvé kamarádky, se těšily, že půjdou na svatbu jako družičky. Čekaly na ženicha, kterého doprovodí, ale ten nepřicházel. Ani odpoledne, ani večer, padla na ně dřímota a usnuly. V noci je ale vzbudilo volání: „Ženich je tady, jděte mu naproti, posvitte mu na cestu.“ Polovina jich měla lampy prázdné. Ostatní se ale nemohly rozdělit, a tak zatímco se jedna skupinka vydává vstříc ženichovi, zbylá utíká kupovat olej. Nakoupí a běží na svatbu, pán jim ale neotevře.

Když Pán Ježíš zaklepe na tvé srdce, vyjdi mu vstříc. Může to být třeba tak, že se rozdělíš o čokoládu, pomůžeš babičce nést tašku, nebo necháš brášku hrát si s tvou oblíbenou hračkou. Tehdy se s Ježíšem vydáváš na cestu jako jedna z těch připravených družiček.



Spoj čísla od 1 po 66

...z deníku želváka Oskara

Jak jsem propadal z tělocviku

Znáte to napětí ke konci školního roku? Zkoušení, písemky, testy... V jedné z posledních hodin tělocviku vybral pan učitel klokan Hopsan krátkou sestavu na přezkoušení. „Kdo ji nezvládne, z tělocviku neprojde.“ Prohlásil a už ukazoval, co kde musíme dokázat. Jedna z disciplín byl skok do dálky. Papoušek Hugo zajásal a už už se vrhal kupředu. Mně ale bylo ouvej. Už jste někdy viděli skákat želvu? Jistě že ne. Papouška asi taky ne, ale ten může do dálky letět a nikdo si toho moc nevšimne. Seděl jsem na konci doskočiště jak hromádka neštěstí. Pan učitel klokan Hopsan zavolał: „želvák Oskar!“ a já měl srdce až

v krku. Rozběhl jsem se, jak nejrychleji to želva dovede, odrazil se a plesk. Skočil jsem do dálky, nebo spíš do blízky asi dva centimetry. Ale dostal jsem ještě jeden, poslední pokus. Rozběhl jsem se, odrazil a protože se mi pod nohy připleťl kamínek, zakopl jsem a letěl jsem přímo na čumák, schoval jsem hlavu do krunýře a svůj výstup zakončil úžasným přemetem, nebo jak se to jmenuje. Pan učitel byl nadšen a napsal si velkou jedničku. A tak vám všem přeji, ani ne tak skvělé známky, jako skvělé, spravedlivé učitele. Pac a pusu, Oskar.

(Lenka Volná)

Jestli o prázdninách zažijete něco zajímavého, napište Lence Volné, která to za mě napíše do některého čísla MANY.

OKÉNKO PRO RODIČE

Rozjímání

V letáčku „Nedělní liturgie pro 6. neděli velikonoční“ mě v textech k rozjímání oslovila nádherná slova: „...řada svědků, kteří se setkali s Ježíšem, pokračuje dějinami až ke mně, i mně byla víra předána. Aby pokračovala dál, je i na mně, abych se zařadil do tohoto seznamu a umožnil (vydáváním svědectví), aby pokračovala dál.“

Představila jsem si víru jako pomyslný štafetový kolík, který je předáván z generace na generaci již 2 000 let a teď jej držíme v ruce my. Jak to dopadne dál?

Generace před námi stály také před touto

otázkou a prozatím nezklamaly, přestože v některých rodinách dar víry možná „někam založili“ a zrovna jej „nepotřebují“, nebo jej „nemohou najít“ a v jiných rodinách jej bohužel dokonce „vyhodili“ jako „věc nepotřebnou, obnošenou, zastaralou a nemoderní“ (kolikrát si ale na takovou vyhozenou věc po čase přece jen vzpomeneme a mnohdy zalitujeme, že jsme ji přece jen ještě vyhazovat nemuseli...).

Jsou ale rodiny, kde se dar víry opatruje jako „rodinný šperk“, který po staletí putuje od matky k dceři, od otce k synovi,

přestože již mnohdy také vypadá „obnošeně, nemoderně, zastarale, je nepotřebný“, ale je předáván právě pro skutečnost

sebe sama, proto, že je to skvost svou podstatou...

(Broňa Volná)

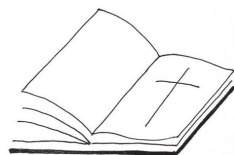
TEOLOGICKÉ OKÉNKO

Milí přátelé, teologické okénko jsem tentokrát psal opravdu takřkajíc pět minut po dvanácté. Bylo to pro mne obzvlášť těžké. V poslední době se totiž cítím vnitřně unaven a nedisponován něco hodnotného napsat. Přitom mám navíc mnoho pocitů a myšlenek, které lze jen těžko vyjádřit a přenést na papír. Ale rád bych se o ně podělil. Jak na to v této chvíli vnitřního šera? Jak něco vyprávět druhým, když sám momentálně tápu a narážím na omezenost a nedokonalost svého nitra?

Pomohly mi až nádherné verše Vladimíra Holana, který napsal: „Poslední list se chvěje na platanu, neboť on dobře ví, že co je bez chvění, není pevné...“ Možná znáte tato slova v jiné souvislosti. Ano, použil je Tomáš Halík pro název své knihy „Co je bez chvění, není pevné“. Odkazoval zde na to, že je přirozené a dokonce potřebné, aby se člověk ve sve víře občas zachvěl. Pokud se něco nechvěje, může to být strnulé nebo dokonce již bez života. Tak i víra uvězněná ve své naprosté jistotě balancuje na hranici vlastního života, ba dokonce za ní.

A tak jsem ve svém vlastním chvění našel téma dnešního teologického okénka. My lidé máme často pocit, že když necítíme Boží přítomnost, jsme od Něho vzdáleni. A jsme nakloněni považovat to vždy za chybu, nedostatečnost, nedokonalé poznání či trest. Někteří rádoby učitelé tvrdí, že vnitřní neklid bývá známkou hříchu. V takových chvílích sáhnu vždy po knize

Prameny světla od Tomáše Špidlíka. Ten mimo milá



a povzbuzující slova podotýká, že již ve 4. století byl odsouzen blud zvaný mesalianismus. Spočívá v tvrzení, že máme milost jen tehdy, když ji jasně cítíme. Ano, život v Duchu svatém je život v milosti a radosti, ale v radosti pravé. Ne v té, která „je nahrazována vyhledáváním sentimentálních, sladkých pobožností, uměle vyvolaného nadšení, exaltovanosti“, říká Tomáš Špidlík. Duch svatý vane, kam chce a kdy chce. Tedy i tehdy, když je naše radost tichá a neokázalá, když se právě skrývá za utrpením, bolestí či chvěním, když milost necítíme. I tehdy je Bůh s námi.

A máme ještě další mylný názor, který svádí člověka k pomýšlení, že neklid srdce je za každou cenu negativní. Nazývá se kvietismus. Toto slovo pochází z latinského quies, což znamená klid. Při tomto chápání víry touží člověk po klidu za každou cenu. Je to, jakoby se opájel duchovními zážitky a propadal pasivitě. Zde je třeba říci, že Bůh je svrchovaná činnost a Boží život v nás má burcovat k aktivitě, ke službě, k lásce... Klid blažící naši duši, ale paralyzující naši vůli, ten jistě není tím pravým.

Úmyslně jsem zde uvedl dvě nesprávná chápání duchovního života. Snad lépe porozumíme tomu, že chvěje-li se naše víra, dostáváme-li se do pochybností, pak

to vypovídá o jejím životě, o tom, že stále hledá, objevuje, poznává a touží milovat.

Zdá-li se nám, že nemáme dostatečně příjemný pocit, že se neopájíme Boží láskou jako laciným vínem, nezoufejme si. Možná právě to je okamžik, kdy chce Bůh zasáhnout naše srdce, kdy jsme otevřeni Novému.

Budeme-li si totiž pěstovat z víry příjemný pocit za každou cenu a naučíme-li si ho



navozovat na povel, budeme ještě toužit po opravdovém dotyku Božím? Vždyť

Jeho síla se projeví nejzřetelněji ve slabosti.

A neklid srdce? To není hřích, to se jen poslední list chvěje na platanu, neb ví, že co je bez chvění, to není pevné. Jeho druhové, ostatní listy platanu, se sice nechvějí, ale ani nežijí.

(Lukáš Volný)

RECEPTÁŘ

Jablkový závin s jíškou

Ingredience:

25 dkg hladké mouky

trochu soli

1/2 vejce

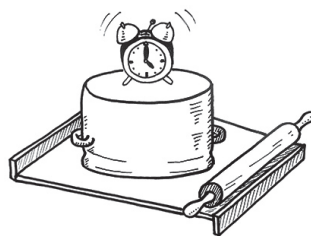
8 lžic vlažného mléka

5 dkg změkčelého tuku

1,1 kg nastrouhaných jablek

cukr, skořice, ořechy

na jíšku: 12 dkg tuku, 7 dkg hl. mouky



Usmažíme světlou jíšku a necháme vychladnout.

Z přísad zpracujeme těsto a vyválíme jeden velký plát. Ten potřeme jíškou a srolujeme jako roládu. Tuto rozkrájíme na 4 díly a na chvíli přikryjeme kastrollem.

Z jednotlivých dílů potom vyválíme obdélník, který posypeme nastrouhanými jablky, pocukrujeme, posypeme skořicí a ořechy. Kraje těsta potřeme vejcem a přehneme přes sebe. Závin potřeme rozšlehaným vejcem a dáme péci. Po upečení pocukrujeme.

Dobrou chuť přeje Jana Svobodová

MANA – Měsíční Aktuality Naší fARNosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,

V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942

<http://trebovicka.farnost.cz>

Evidenční číslo: MK ČR E 16325

Kontaktní osoba: Lukáš Volný, e-mail: lvolny@volny.cz

Náklady na výrobu a tisk jsou Kč 5,-

Uzávěrka příštího čísla je 10. 6. 2008

